

A large, curved shofar (ram's horn) is the central focus, set against a bright yellow background. The shofar has a mottled appearance with dark and light brown stripes. In the background, there is faint, large Hebrew text. The most prominent text is 'זכור' (Zachor) in a large, white, stylized font. Other visible text includes 'ולא לזנוב' (and not to sin), 'שיסתרנו' (that we hide), 'אויבנו' (our enemy), 'שתרבה' (that it multiply), 'זכויותינו' (our merits), 'שיכרתו' (that they shall be drunk), and 'שונאנו' (our enemy). In the bottom left corner, there is a small logo featuring a blue and orange flame-like shape.

יוזמת אורות
מיזוג, יפדות, חברה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶי אֲבוּנוּ שֶׁב־שָׁמַיִם, שְׁנוּפָרָה וְנִרְבָּה כְּדָגִים:

קידוש ליל ר"ה

כשחל בשבת מתחילים:

יום הששי. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם.
ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה.
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו
כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות.

כשחל בחול מתחילים (ובשבת מומשיכים):

וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצצרת על עלתיכם
ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני יהוה אלהיכם. (במדבר י, י)
סברי מרגן (ועונים: לחיים)
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון
וקדשנו במצותיו. ותתן לנו יי אלהינו באהבה את יום (בשבת: היום הזה ואת יום)
הזכרון הזה את יום טוב מקרא קדש הזה, יום (זכרון) תרועה (באהבה) מקרא קדש,
זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים, וברוך אמת וקיים
לעד. ברוך אתה יי, מקדש (השבת ו) ישראל ויום הזכרון.

אם חל במוצאי שבת מוסיפים

ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, בורא מאורי האש
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, המבדיל בין קדש לחול, בין אור לחשך, בין ישראל לעמים, בין
יום השביעי לששת ימי המעשה; בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הבדלת, ואת יום השביעי
מששת ימי המעשה הקדשתה. הבדלת והקדשת את עמך ישראל בקדושתה. ברוך אתה ה'
המבדיל בין קדש לקדש.
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

קידושא רבא לראש השנה

(בשבת: ושמרו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. ביני וביני בני ישראל
אות הוא לעולם, כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ, וביום השביעי שבת ויעפשו).

תקעו בחדש שופר, בכסה ליום חגנו. כי חק לישראל הוא, משפוט לאלהי יעקב.
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן.

מיד כשמתקרבים ימי הרחמים והסליחות, מתרבים והולכים המנהגים וההלכות
שמקורם בעולם הרמוז ולא מעולם הפשט הרגיל.

חודש אלול עצמו רמוז באין ספור ראשי תיבות מפורסמים שחלקם מובאים
כבר בהלכה כמו "אני לדודי ודודי לי", "אינה לידו ושמתי לך" ועוד רבים.

בערב ראש השנה מפסיקים לתקוע בשופר, כדי לערבב את השטן ולבלבלו.

החל מראש השנה ועד מוצאי חגי תשרי, נוהגים לא לאכול אגוזים מכיוון שהם
בגימטריא חטא.

בראש השנה אסור לתקוע בשופר מצופה זהב והכהן הגדול גם הוא לא נכנס
לקודש הקודשים בבגדי זהב כי הם מזכירים את חטא העגל!

ומעל הכל מנהג אכילת הסימנים בלילי ראש השנה, שלעיתים הקשר בין הנאכל
למה שנאמר נראה נסיבתי לגמרי!

אז מה קורה לנו דווקא בימים אלה שאנחנו נהפכים לרגישים מאוד לסימנים
ולחיכוך נעלמה התמימות שאנחנו מצויים ללכת בה בכל ימי השנה עם ה'
אלוקינו?

המקור לכך שראש השנה הוא יום הדין נלמד מהפסוק בחומש דברים "ארץ
אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" ודורשת מכאן
הגמ' במסכת ראש השנה "כל שנה שרשה (מלשון עוני) בתחילתה, מתעשרת
בסופה". היחס של התורה למעגל השנה דומה הוא לגוף האדם, תחילתו בראשו
וסופו בעקביו.

ראש השנה - הוא כפשוטו הראש, זה שמפעיל את הכל. לא לחינם מוח האדם
הוא החלק הרגיש ביותר באדם. כל נים בעובי מקרוסקופי במוח האדם משפיע
על גוף האדם כולו. המוח הוא המקור שממנו מופעלים כל חלקי הגוף.

כמוהו ראש השנה, תקופה רגישה היא מאוד. אפילו רמז קל שבקלים יכול
הוא להשפיע על השנה כולה. החל מחודש אלול הסמוך לתחילת השנה ועד
המאכלים שאנחנו אוכלים בתקופה זאת של השנה, כולם יש להם השפעה על
השנה כולה.

תחל שנה וברכותיה!